

॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ इति शां० आ० सप्तम्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७० ॥

ततो ब्रवीद्गौतमस्तद्विरिद्रोहं महामते ॥ समुद्रगमनाकांक्षीद्रव्यार्थमिति भारत ॥ १० ॥ तं काश्यपो ब्रवीत्यतो नोत्कंठां कर्तुमर्हसि ॥ कृतकार्यो हि जश्रेष्ठ सद्रव्यो या
स्य सेगृहान् ॥ ११ ॥ चतुर्विधाद्यर्थसिद्धिर्बृहस्पतिमतं तथा ॥ पारंपर्यं तथा दैवं काग्यं मैत्रमिति प्रभो ॥ १२ ॥ प्रादुर्भूतोऽस्मिते मित्रं सुहृत्वं च मम त्वयि ॥ सोऽहं
थायतिष्यामि भविष्यसि यथार्थवान् ॥ १३ ॥ ततः प्रभातसमये सुखं हृत्वा ब्रवीदिदं ॥ गच्छ सौम्यपथानेन कृतकृत्योऽभविष्यसि ॥ १४ ॥ इति स्त्रियोजनं गत्वा राक्षसा
धिपतिर्महान् ॥ विरूपाक्ष इति ख्यातः स स्वामममहाबलः ॥ १५ ॥ तं गच्छ हि जमुख्यत्वं समद्वाप्यप्रचोदितः ॥ कामानभोऽस्मि तांस्तुभ्यं दातानास्य त्रसं शयः ॥ १६ ॥
इत्युक्तः प्रययौ राजन् गौतमो बिगतक्लमः ॥ फलान्यमृतकल्याणि भक्षयन् स यथैष्टतः ॥ १७ ॥ चंदनागुरुमुख्यानि त्वक्पत्राणां वनानि च ॥ तस्मिन् पथि महाराज
सेवमानोऽनुत्तमयौ ॥ १८ ॥ ततो मेरुव्रजं नाम नगरं शैलतोरणं ॥ शैलप्राकारवच्च शैल्यंत्राकुलं तथा ॥ १९ ॥ विदितश्चाभवत्तस्य राक्षसेन्द्रस्य धीमतः ॥ प्रहितः
सुहृदाराजन् प्रीयमाणः प्रियातिथिः ॥ २० ॥ ततः सराक्षसेन्द्रः स्वान् प्रेष्यानाह युधिष्ठिर ॥ गौतमो नगरद्वाराच्छोघ्रमानीयतामिति ॥ २१ ॥ ततः पुरवरात्तस्मात्पु
रुषाः श्येनचेष्टनाः ॥ गौतमेत्यभिभाषंतः पुरद्वारमुपागमन् ॥ २२ ॥ ते तमूचुर्महाराज राजप्रेष्यास्तदा हि जं ॥ त्वस्वतूर्णमागच्छ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥ २३ ॥
राक्षसाधिपतिर्वीरो विरूपाक्ष इति श्रुतः ॥ सत्वां त्वरति वै द्रष्टुं तत्क्षिप्रं संविधीयतां ॥ २४ ॥ ततः स प्राद्रवद्दिप्रो विस्मया हि गतक्लमः ॥ गौतमः परमर्द्धितां पश्यन् परम
विस्मितः ॥ २५ ॥ तैरेव सहितो राज्ञो वै द्रमतूर्णमुपाद्रवत् ॥ दर्शनं राक्षसेन्द्रस्य कांक्षमाणो हि जस्तदा ॥ २६ ॥ इति श्रीमहाभारतेशां० आप० कृतघ्नोपाख्याने स
प्तम्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७० ॥ ॥ ३९ ॥ भीष्म उवाच ततः स विदितो राज्ञः प्रविश्य गृहमुत्तमं ॥ पूजितो राक्षसेन्द्रेण निषसादासनोत्तमे ॥ १ ॥ पृष्ठश्वगोत्रच
रणं स्वाध्यायं ब्रह्मचारिकं ॥ नतत्र व्याजहारान्यद्रोत्रमात्राद्वैतं हि जः ॥ २ ॥ ब्रह्मवर्चसहीनस्य स्वाध्यायो परतस्य च ॥ गोत्रमात्रविदो राजानि वासंसमपृच्छतां ॥ ३ ॥
राक्षस उवाच कृते निवासः कल्याणकिं गोत्रा ब्राह्मणी च ते ॥ तत्त्वं ब्रूहि न भोः कार्या विश्वसस्व यथा सुखं ॥ ४ ॥ गौतम उवाच मध्यदेशप्रसूतो हं वा सोमे
शवरालये ॥ शूद्रा पुनर्भूयामि सत्यमेतद्वोमिति ॥ ५ ॥ भीष्म उवाच ततो राजा विमग्दृशे कथं कार्यमिदं भवेत् ॥ कथं वा सुकृतं मे स्यादिति बुद्धान्वचितं
यत् ॥ ६ ॥ अयं वै जन्मनाविप्रः सुहृत्तस्य महात्मनः ॥ संप्रेषितश्चेत्तनायं काश्यपेन ममांतिकं ॥ ७ ॥

तत इति ॥ ११ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥